

[Brusvang]

teelser som fysiske blokader, ulovlige strejker, optøjer m.v.

CD støtter enhedsfagbevægelsen. CD er ikke interesseret i, at der skal være splittelse i fagbevægelsen. Vi tror heller ikke på, at det er i arbejdsgiverinteresse, at man i givet fald på en virksomhed skal forhandle med 30 forskellige forhandlingsparter.

Specielt vedrørende spørgsmålet om eksklusivaftaler vil jeg gerne fremføre følgende:

Det er CDs opfattelse, at eksklusivaftaler også kan have en positiv betydning. Der er givetvis mange tilfælde, måske ikke mindst i provinsen eller på mindre virksomheder, hvor den pågældende ejer eller leder egentlig gerne ser, at der, for at der skal være ro på arbejdspladsen, er en eksklusivaftale, som sikrer ham, at han har en bestemt forhandlingspart at forhandle med og altså ikke mange forskellige på en i øvrigt mindre virksomhed.

Der er selvfølgelig en konflikt imellem spørgsmålet om bevarelse og fastholdelse af det enkelte individs frihed kontra solidaritetsbegrebet. CD har fuld respekt for individets ret til individuelt at bestemme, for retten til at gå imod strømmen, det være sig i politik, det være sig i kunst, litteratur osv., men også på arbejdsmarkedet.

Men CD ønsker ikke at glorificere de personer, der gør det. De personer, der ønsker at gå imod og dermed altså i et vist omfang gå imod solidariteten, må også være indstillet på at tage konsekvensen heraf. Vi kan – og det mener jeg også kom til udtryk i ministerens redegørelse – nu engang ikke lovgive imod naturlovene. Vi kan ikke lovgive om tyngdekraften, vi kan ikke lovgive om menneskelige følelser og vurderinger og tankesæt. Har man en virksomhed med en leder og 30 ansatte, så kan man altså ikke, hvis en af de ansatte ikke ønsker at være med, tvinge de andre til, at de absolut skal være venlige og samarbejdsvillige over for den pågældende. De kan godt undlade at tale til ham, de kan godt undlade at samarbejde med ham, og de kan foretage en masse forskellige ting, som gør det meget ubehageligt for den pågældende at opholde sig på den pågældende arbejdsplads. Derfor må man altså være klar over, at hensynet til solidariteten ofte må pålægge den enkelte nogle bånd, som måske strider noget imod den enkeltes frihedsideal.

Den reelle konflikt ligger vel i øvrigt på et andet område. Den reelle konflikt, som vi har set den i forbindelse med HT-konflikten, brandmandskonflikten og andre tilsvarende konflikter, er jo i virkeligheden spørgsmålet om, hvorvidt man gennem sit fagforeningsbidrag skal betale til politiske partier og politiske aktiviteter.

CD finder ikke, at det er forkert, at Hardy Hansen og hans forbund har bevilget 170 mill. kr. til politisk virksomhed vendt imod regeringen, eller at LO har gjort det samme. Vi mener, at det er disse organisationers ret at gøre det. Vi mener heller ikke, at det i praksis er muligt at skelne juridisk imellem faglig og politisk virksomhed, men man må være klar over, at når man så åbent gør det – og jeg kan da kun være glad for, at man gør det åbent – så har det visse konsekvenser.

Det har visse konsekvenser for de overvejelser, man må gøre sig i forbindelse med skatteforhandlingerne, for hvis bidrag, som er tvangsudskrevne, i væsentligt omfang bruges til erklærede politiske formål, så er det dog et spørgsmål, om den del af kontingentet skal være fradragsberettiget. Men jeg går ud fra, at fagbevægelsen selv har overvejet denne konsekvens.

Mit partis formand, hr. Erhard Jakobsen, har allerede for 30 år siden – jeg tror, det var en af hans første politiske indsatser – gjort opmærksom på, at der er et problem med det, vi kalder tvangsbidragene, og at det kan løses meget let. Man kan lade det enkelte medlem på et postkort i forbindelse med sin indmeldelse eller på et senere tidspunkt meddele, at man ikke ønsker at være med til at give sin skærv til politisk virksomhed, til bidrag til politiske partier. Hvis man vil lave en sådan ordning, kan man gøre det, og den kan administreres, og så ville vi være fri for hele den ubehagelige diskussion herom.

Jeg har en erindring om, at der i sommeren 1984 i forskellige faglige organisationer – jeg mener bl.a. i Dansk Metalarbejderforbund, men også i andre organisationer – var nogle overvejelser i positiv retning vedrørende dette spørgsmål, idet man i de kompetente forsamlinger drøftede, om man ikke kunne finde en løsning på det. Jeg er imidlertid ikke bekendt med, at man er kommet frem til et positivt resultat, og hvis der er nogen fra socialdemokratiet eller fra andre partier, der har viden herom, vil jeg da gerne gøres be-